

## OB POSVETITVI CERKVE

*Pri gradnji cerkve je treba zelo ceniti vero in dobrodelnost tistih, ki jo gradijo.*

1. To vidi vera, ki ima v srcu pobožno oko: kako se v nebeških zakladnicah shranjujejo dobra dela vernikov, opravljena z njihovimi zemeljskimi in časnimi dobrinami. Ko vera te stavbe, zgrajene za sprejemanje zbora vernikov, opazuje s telesnim očesom, se v notranjosti veseli tega, kar vidi navzven, in iz vidne svetlobe prejema razlog za veselje nad nevidno resnico. Vera se namreč ne ukvarja s preučevanjem lepote elementov te stavbe, ampak s tem, iz kakšne izobilne lepote notranjega človeka izhajajo ta dela usmiljenja. Gospod bo zato nagradil svoje vernike, ki opravljajo ta dela z veliko gorečnostjo vere, tako prijetno in z iskreno pobožnostjo, da jih bodo sami vključili v strukturo svoje zgradbe; k njej prispevajo kot živi kamni, ki jim je vera dala obliko, upanje povezanost, ljubezen pa trdnost.

Apostol, kot modri arhitekt, je za temelj postavil Jezusa Kristusa, sam izbrani vogalni kamen – kot spominja tudi Peter iz spisov prerokov – *zavrtnjen od ljudi, a izbran in dragocen pred Bogom*. Z močnim oprijemom nanj nam je posredovan mir; trdno naslonjene nanj, nas preveva tok moči. On je hkrati temeljni kamen – ker nas podpira – in vogalni kamen, kot počelo povezave v enotnosti. On je tudi kamen, na katerem preudaren človek, ko gradi svojo hišo, v največji varnosti kljubuje vsem skušnjavam tega življenja: niti ga ne more odstraniti naliv dežja niti ga ne more odnesti poplava niti njegova stabilnost ne trpi zaradi silovitih vetrov. On je tudi naš mir, tisti, ki je iz dveh naredil en narod; v njem namreč ni pomembna obreza ali neobreza, ampak to, da smo nova stvaritev. Ti dve ljudstvi sta namreč podobni zidovoma, ki se približujeta v nasprotnih smereh iz velike, medsebojne začetne razdalje, dokler se ne zblížata k njemu kot h kotu in se v njem združita.

*Gradnja v trpljenju, predanost v veselju.*

2. Tako kot je bila ta vidna stavba zgrajena, da nas telesno združi, je tudi tista stavba, ki smo mi sami, zgrajena za Boga, ki bo v njej duhovno prebival. Apostol pravi: *Božji tempelj je svet in to ste vi*. Tako kot tega gradimo z nakopičenimi kamni, bomo tistega gradili z ustreznimi življenjskimi držami. Tega posvečujemo zdaj, med našim obiskom, tisti pa bo posvečen ob koncu časov s prihodom Gospoda, ko se bo naše minljivo obleklo v neminljivost, in naše umrljivo obleklo v neumrljivost: telo naše ponižnosti bo namreč naredil podobno svojemu poveličanemu telesu.

Razmislite o pomenu, ki ga želi izraziti v psalmu posvetitve: *Moje žalovanje si mi spremenil v praznovanje; mojo raševino si raztrgal, oblekel si me v oblačilo veselja: da bo moja radost pesem zate in da ne bom strt*. Medtem namreč ko se gradimo, se naša beda obrača s svojim ječanjem k njemu; ko pa bomo posvečeni, mu bo naša slava prepevala pesem: v resnici gradnja prinaša trud, posvetitev pa veselje. Dokler se kamni izkopavajo iz gora in drevesa iz gozdov, se jim daje oblika, se obdelujejo, se združujejo, je to napor in skrb; ko pa se praznuje posvetitev dokončane stavbe, nastopi namesto napora in skrbi radost in varnost. Enako velja za duhovno gradnjo: tisti, ki jo naseljuje, Bog, ne bo prisoten le za nekaj časa, ampak za večnost.

Ko se ljudje oddaljijo od življenja nezvestobe in se približajo veri, ko se odreže in odstrani vse, kar je v njih nasprotno dobremu in je izkrivljeno, ko se ustvarijo ustrezne vezi, brez trenj in s predanostjo, koliko skušnjav nam tu preti, koliko stisk se prenaša? Toda ob prihodu dneva posvetitve večnega templja, ko bo rečeno: *Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite v dediščino kraljestvo, ki je bilo pripravljeno za vas od začetka sveta*, kakšno bo veselje, kakšna popolna varnost? Odmevala bo pesem slave, slabost se ne bo počutila prizadeto. Ko se bo razodel tisti, ki nas je ljubil in se dal za nas, ko se bo tisti, ki se je pokazal ljudem v tem, kar je postal v Materi, razodel kot Bog Stvarnik, takšen, kakršen je bil v Očetu, ko bo on, večno

prisoten v svojem domu, ob vstopu vanj našel ta dom popoln, okrašen, združen v enotnosti, v obleki nesmrtnosti, bo napolnil vse stvari in bo sijal v vseh, tako da *bo Bog vse v vseh*.

*Tam zgoraj, ne spodaj, je naš temelj.*

4. ... Zato se takoj lotite svojega odrešenja s strahom in trepetom. Bog namreč v vas vzbuja voljo in delovanje v skladu s svojimi dobrotljivimi načrti. *Vse delajte brez godrnjanja*. In *kot živi kamni se uporabite za gradnjo Božjega templja*: in kot negnijoče leseno gradivo naredite iz sebe Božjo hišo. Pooglajte se, izklešite se v naporih, v neizogibnih težavah, v bdenju, v dejavnostih, bodite pripravljeni za vsako dobro delo, da si zaslužite počitek v večnem življenju, v polnosti družbe angelov.

5. ... Za šibke postanite opora, kot stebri, za revne postanite streha, ki ščiti: da bo naš Gospod Bog zamenjal začasne dobrine za večne in vas imel za vso večnost popolne in predane.